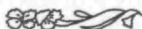

VSAKO LETO.

Vsako leto pride vesna
in posipa cvetje,
vsako leto nam prinese
smeh in vrisk in petje.

Vsako leto pride vesna
vsako spet odide,
čas se menja kakor vreme —
kdo ve, kaj vse pride?

Branko Brankovič.

VELIKA SOBOTA.

Zvončki so zabingljali, trobentice zatrobile, ptice zapele Veliki noči v pozdrav. Kako lep in vesel je velikonočni čas. Tedaj se pomlaja vsa narava. Trava zeleni, polje se obrašča, gozd se pomlaja. Na konceh vejic se razvijajo nežni lističi, ki so bili skrbno poviti vso zimo v varne plenice. Po rebri se solnčijo beli zvončki, žafrani in trobentice. Čebelice brenče od čašice do čašice, srkajo iz njih sladki med in nabirajo cvetlični prah na svoje nožice. Rumeni citrončki in zlati cekinčki letajo po vonjivem vzduhu. Topel vetrič diha od juga. Na leskovih grmičih pomajava dolge mačice, da se kadi rumeni prah iz njih. Poigrava se z vitkimi vrhovi v gozdiču, da se gugajo vesele ptice na šibkih vejicah...

Velika sobota je. Deca se zbira na vasi vesela in srečna. Čista srca so poplavljenjena z velikonočno radostjo. S sabo prinašajo velikonočna darila. Pisanice in žareče pomaranče kažejo drug drugemu. Trkljajo s pirhi, sekajo pomaranče in prenašajo jim mineva dan.

Solnce se smehlja tako žarko na zemljo, da morejo tudi najnežnejša deca na prosto. Matere jih oblečejo v novo, pisano obleko. Nekateri so še prav majhni. Nesti jih morajo k božjemu grobu. Drugi kobacajo poleg njih, skrbno se držeč materinega krila.

Oj, koliko lučic sveti pri božjem grobu! Vse miglja, da medlijo oči nedolžnim otročičem. Mlada srca so prevzeta od takega sijaja, da gledajo nepremično na ljubega Zveličarja, ki počiva v grobu. Komaj znajo